

Arrest

nr. 220 996 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.05.2018 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: A(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.05.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde A(...) H(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko (GF7824315) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.09.2017 te Madrid*
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' dd. 10.05.2018 op naam van betrokkene*
- 'attestation du revenu' n°3221 en n°3222 dd. 01.10.2018 op naam van de moeder en vader van betrokkene*
- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 18.01.2015, 13.02.2015, 11.04.2015, 05.06.2015, 19.08.2015, 08.01.2016, 05.03.2016, 12.05.2016, 07.03.2016, 14.05.2016, 17.06.2016, 16.08.2016, 18.10.2016, 01.11.2016, 20.12.2016, 02.01.2017, 04.02.2017, 13.04.2017, 04.06.2017*

Er dient opgemerkt te worden dat het administratief dossier van betrokkene sterke aanwijzingen bevat dat hij voorafgaand aan zijn verblijf in België in Spanje verbleef. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet wanneer hij Marokko verliet, en sedert wanneer hij in Schengen verblijft. Betrokkene heeft nagelaten hier afdoende duidelijkheid over te verschaffen.

Bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie van de voorgelegde documenten niet afdoende duidelijk, en kunnen ze niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen

documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 22.05.2018 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 10.07.2013 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Integendeel, betrokkene is sedert begin oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld, en beschikt(e) bijgevolg zelf over een inkomen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 47/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

"De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: (...). "Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor

Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017). De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Art. 47/1, 2° Vw. bepaalt: (...). Conform art. 47/3, §2, tweede lid kan het feit ten laste te zijn bewezen worden met elk passend middel. De situatie van afhankelijkheid moet volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie ((HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip "land van herkomst" dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Op het ogenblik van de aanvraag verbleef verzoeker in België, op het adres van de referentiepersoon. Op het moment van de aanvraag betrof dit geen legaal verblijf, waardoor verzoeker in de wettelijke onmogelijkheid was hier inkomsten te verwerven. Verzoeker heeft verschillende documenten gevoegd die aantonen dat hij evenmin over eigen inkomsten beschikte tijdens een lange periode voorafgaand aan zijn komst naar België. Door zonder meer te stellen dat deze door verzoeker gevoegde documenten niet in overweging worden genomen louter omdat de exacte datum van binnenkomst in België niet duidelijk zou zijn, schendt de administratieve overheid haar verplichtingen zoals hierboven vernoemd. Verzoeker toont aan dat hij zelf niet over bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst. Hij toont bijkomend aan dat hij in zijn land van herkomst niet op financiële steun van zijn ouders kon rekenen. Daarnaast toont verzoeker aan dat er in een periode van verschillende jaren aanzienlijke geldstortingen gebeurden vanwege het gezin van de referentiepersoon aan verzoeker, minstens tot juni 2017. Waar wordt verwezen naar een eventueel verblijf in Spanje blijkt uit het bovenstaande ook duidelijk dat dit slechts om een kort verblijf kan gaan. Verzoeker verbleef nog geen drie maanden in Spanje, dit louter als doorgangsverblijf om vanuit Marokko zijn familie in België te kunnen bereiken. Hij had er geen vast verblijf en heeft er geen verblijfsaanvraag ingediend, waardoor hij er ook geen inkomen kon verwerven. (stuk 2) In de bestreden beslissing wordt aangehaald, als tegenindicatie voor de voorwaarden waaraan voldaan dient te zijn, dat verzoeker tewerkgesteld is sedert oktober 2018 en zelf over een inkomen beschikt. Er is echter geen enkele wettelijke voorwaarde die bepaalt dat enkel gezinshereniging kan worden toegekend indien verzoeker ten laste blijft van de referentiepersoon nadat hij zich bij de referentiepersoon heeft gevoegd, in die zin dat verzoeker niet met steun van de familieleden van wiens opvang hij afhankelijk is, zou mogen proberen een eigen inkomen te verdienen. De situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Dat verzoeker met de steun van de referentiepersoon en diens gezin maanden na de aanvraag eventueel in de mogelijkheid is om ook zelf een bijdrage te leveren aan het gezinsinkomen, voor zover dit effectief het geval zou zijn, is niet relevant om de aanvraag te beoordelen. Uit al het bovenstaande blijkt dat de motivering met betrekking tot de bestreden beslissing gebrekkig is. Er werd op onredelijke wijze geen rekening gehouden met alle elementen uit het dossier."

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op 22 mei 2018 dient verzoeker in functie van zijn schoonzus, mevr. H. A., van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag gezinshereniging in en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst of ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon omdat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststelling niet betwist.

In de mate dat het betoog van verzoekende partij erop is gericht om aannemelijk te maken dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat zij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG, om te kunnen worden beschouwd als “andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden” de betrokkene moet aantonen dat hij of zij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet. Deze voorwaarde is duidelijk en wordt hernomen in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hoewel inderdaad moet worden benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28), moet thans worden vastgesteld dat de rechtspraak van het Hof van Justitie, en dan in het bijzonder het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), dat specifiek betrekking heeft op de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38 zoals in casu, er geenszins toe leidt aan te nemen dat de voorwaarde dat de betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, op een andere manier zou moeten worden geïnterpreteerd.

Gelet op het voorgaande komt het verzoekende partij toe om het standpunt van de gemachtigde, met name dat niet is aangetoond dat zij reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Europese onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zou over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Europese onderdaan, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen op overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. Dit determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen.

Verzoeker betoogt dat er geen enkele wettelijke voorwaarde is die bepaalt dat gezinshereniging enkel kan worden toegekend indien hij ten laste blijft van de referentiepersoon nadat hij zich hierbij heeft gevoegd. Hij stelt dat dit niet relevant is om de aanvraag te beoordelen.

Aangaande het feit dat verzoeker een eigen inkomen zou mogen verdienen na de aanvraag van gezinshereniging, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op grond dat verzoeker sinds oktober 2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Dit is een overtuigend motief. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtuigend motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtuigend motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel, dat zich richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Het middel luidt als volgt:

"Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit. Art. 8 EVRM stipuleert: (...). Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze wettelijke basis is van zeer doorslaggevend belang. Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen. Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951): "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij

het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM. Voor beide onderdelen van de bestreden beslissing, maar in het bijzonder wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt onvoldoende rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker. Verzoeker heeft een bijzondere afhankelijkheidsband met zijn schoonzus en broer. In de bestreden beslissing staat echter als volgt te lezen: "Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een lever kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn." Nochtans heeft verzoeker met documenten het volgende kunnen aangeven (stuk 3, 4 en 5):

- Hij kon zelf geen inkomen verwerven in Marokko.
- Zijn ouders konden evenmin voldoende inkomen verwerven in Marokko om hem te steunen.
- De jaren voorafgaand aan de aanvraag overleefde verzoeker door regelmatige, aanzienlijke financiële steun van zijn schoonzus en broer.

Deze situatie was op langere termijn moeilijk haalbaar. Verzoeker had geen andere keuze dan zich ook fysiek bij het gezin van zijn schoonzus en broer te voegen. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon zou de situatie er anders toe geleid hebben dat de referentiepersoon het grondgebied van de lidstaten van de Unie diende te verlaten. In strijd met art. 20 VWEU en art. 8 EVRM heeft de verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan naar de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, dit ondanks het feit dat verzoeker hierover meerdere stukken heeft gevoegd. Verwerende partij kan in het licht van de belangenafweging uit art. 8 EVRM en de verplichtingen onder art. 20 VWEU niet zomaar de gevoegde stukken niet in beschouwing nemen en aldus nalaten de vereiste analyse te maken. Uit het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekende partij moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar schoonzus aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds in het eerste middel werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens

bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België “ten laste” was van zijn schoonzus of toen al deel uitmaakte van haar gezin. Met louter te stellen dat hij een bijzondere afhankelijkheidsband heeft met zijn schoonzus en broer en dat hier op geen enkele manier rekening mee is gehouden ondanks dat hij hierover meerdere stukken heeft gevoegd, namelijk dat hij zelf geen inkomen kon verwerven, zijn ouders niet genoeg inkomen konden verwerven en dat hij de jaren voorafgaand aan de aanvraag overleefde door regelmatige, aanzienlijke financiële steun van zijn schoonzus en broer, toont verzoeker niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn schoonzus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij omtrent het gezinsleven van verzoeker het volgende: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”* Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van de stukken die hij heeft aangeleverd om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn schoonzus en broer. De Raad merkt dienaangaande op dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekende partij en schoonzus en broer niet wordt verondersteld. Verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat niet.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC